

følte jeg mig dybt ansvarlig, sagde Fo for nylig under et teaterseminar. — F.eks. er En Tilfældig Anarkist set af to millioner i Italien alene. Og vi har haft op til 10.000 tilskuere til en enkelt forestilling. I en uge var gennemsnittet 6000 pr. forestilling. Den solidaritet er en magt. De sidste års folkeafstemninger har forresten vist, at vælgerne ikke følger partierne. Og det har jeg nydt godt af. Byrådet i Milano har nemlig fået dom for, at det kan smide mit teater La Commune, ud af den bygning, det arbejder i. Men kommunen tør ikke smide

os ud på grund af folkestemningen.

INGEN GÅR RAM FORBI

Oprindelig ville Dario Fo være arkitekt, men allerede i studietiden blev han indfanget af teatret og så med det samme dets muligheder som politisk kampmiddel. Og siden 50'erne er det da også bare gået derudaf med forestillinger, hvor ingen går ram forbi. Enhver institution er efter Fos mening værdig til at blive hængt ud, afdækket, latterliggjort. Og så er det ligegyldigt, om det

er militæret, politiet, bankvæsenet, politisk uduelighed eller venstrefrelsthed. De mindre heldige egenskaber, som menneskene også rummer, er nemlig klar minestrone for Fo.

Hans politik er klar: Gør du grin med de magtfulde, taber de denne magt. Og beviset på, at denne teori er rigtig, ses af Vatikanets og kommunisternes evige kritik af hans arbejde og krav om, at han holder kæft. Men det gør Fo ikke. Og det skal vi andre kun være glade for!

**AF
PAUL-JØRGEN BUDTZ**